

SAMOROST

číslo 1 / rok 2018 / ročník 39

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

Než se rok s rokem sešel...

a za dveřmi jsou prázdniny. V tomto školním roce ukončili své působení ve škole Mgr. Jan Macháček a PhDr. Rudolf Slaba. Jestli to dobře počítám, po 42 letech služby této instituci a jejím žákům. Doufám, že je budeme občas vídat a že pan Slaba nám sem tam přispěje krásnými fotkami a texty z dalších cest po Americe.

Školu také opustila nadějná básnířka Marie Koubová, rozloučení bylo stylové, několika básněmi v tomto čísle. Určitě má školní mail, doufám, že bude dál posílat příspěvky, dokud si nenajde lepšího nakladatele.

Do minulého čísla se už nedostala zajímavá poezie Tomáše Urbance, takže teď, a navíc zařazujeme začátek jeho chystaného detektivního románu. Píšu zařazujeme, protože po letech vznikla redakční rada Samorostu, v níž jsou kromě Tomáše ještě Lukáš Kaftan a Patrik Pěknice. Ti už přispěli svými texty a navíc získali dalšího autora ze své třídy, Michala Kučeru. Jen houšť a větší kapky.

Doufám, že podaří smazat i dluh vůči Tomáši Hájkovi, účastníku loňské fotografické soutěže Prima sezona. Letošní soutěž vyhrála Žuzka Veselá, na její fotky se můžeme těšit v dalším čísle.

A bonbónek na závěr – velký článek absolventa školy, pana Víta Valvody, který je jeho soukromým lesnickým vyznáním.

Přejeme vám všem krásné prázdniny!

-moon-

YPEF 2018

Ve dnech 13. a 14. května 2018 se v Kostelci nad Černými lesy konal 8. ročník národního kola soutěže Young People in European Forests (YPEF). Celkem se v obou kategoriích zúčastnilo dvanáct tříčlenných týmů. Soutěž se skládá ze tří disciplín. První byla prezentace v anglickém jazyce na téma „Listnaté dřeviny a jejich zastoupení v našich lesích. Výhled do budoucna?“. Dále jsme psaly test také v angličtině, který byl vytvořen z přípravných textů k soutěži. Poslední disciplína byla poznávací část, která se konala druhý den soutěže v arboretu Fakulty lesnické a dřevařské ČZU v Praze. Poznávaly jsme zde dřeviny, květiny, škůdce lesních dřevin, dřevokazné houby, těžební techniku, atd. Naše dívčí družstvo obsadilo 3. místo. Absolutním vítězem se stalo družstvo z Gymnázia Chotěboř, které tak postupuje do mezinárodního kola konaného v Litvě. Díky této soutěži jsme se seznámily s novými lidmi, přiučily se v odborné angličtině a poznaly spoustu pro nás nových a zajímavých věcí z lesnické praxe.

Aneta Hroncová

SLAVNOSTI V PÍSKU

POHLEDEM SECURITY

Zlomek členů týmu security. Uprostřed Miroslav Zach.

Tyto slavnosti jsem sloužil společně s kamarádem, jako security na městské slavnosti „Dotkni se Písku“. Naše služba začínala v pátek od 6.00, při které jsme měli zabezpečovat pódium v Palackého sadech. Při příchodu na místo, nás již čekali kolegové, kteří nám předali vše potřebné a popřáli klidnou hlídku. Celé ráno probíhalo jak mělo a všude byl klid. Tak to také zůstalo až do 12.00, kdy nám služba končila a security již na místě potřeba nebyla.

Další z našich hlídek, začínala ten samý den od 23.00, na tom samém místě. Protože celý večer byla akce v hudebním klubu Divadelka, který se nacházel hned za pódium, museli jsme být stále v pozoru. Až do 4.00 vše bylo bez problémů. Okolo čtvrté hodiny vyrazili z klubu dva návštěvníky kvůli jejich špatnému chování. Jejich chování pokračovalo také venku. Pokřikovali nejdříve na lidi před klubem, poté i na nás z čehož jsme si nic nedělali a pokračovali v hlídkové činnosti. Po té co odešli od klubu, začali se opírat o plot, který zabraňoval vstupu na pódium. Bohužel to neskončilo jen u opírání. Začali nám s plotem hýbat, ale po důrazném napomenutí a doporučením odebrat se domů uposlechli a v klidu odešli. Další konflikt nastal okolo 5:30. Přišla za námi dvojice zjevně zfetovaných lidí, kteří se dotazovali, zda si mohou zazpívat, na což jim samozřejmě bylo odpovědět že ano, ale před pódium. V tu chvíli začala zdlouhavá hádka. Oba sotva stáli na nohou a tak jsme věděli, že pokud dojde ke konfliktu, budeme schopní situaci zvládnout. Celý „problém“ dopadl tak, že po výhrůžkou policie, si to oba muži rozmysleli a s nadávkami odešli. Okolo 9:00 přijeli zvukaři, kteří nás měli vystřídat. Protože se muži z předchozího konfliktu stále pohybovali okolo pódia, zůstali jsme se zvukaři na místě, než si všechno připraví. Od pátečního rána, jsme se v sobotu šli konečně domů vyspat. Spánek trval asi 2 hodiny a poté jsme vyrazili na další službu. Ta nás čekala od 14:00 na Alšově náměstí. Od našeho nástupu, zde byl v celku hezký program, takže čas rychle utíkal. Až na pár dětí, kteří se motali s pitím okolo reproduktorů, celé odpoledne probíhalo v klidu. Ve 20:15 jsme šli doprovázet průvod Marie Terezie, kterému jsme dělali cestu, aby mohl v klidu a bez problémů projít z parku až na velké náměstí. Po průvodu nás čekal návrat zpět na Alšovo náměstí. Tam nás okolo 21:00 vystřídali kolegové a já s kamarádem jsme dostali za úkol procházet město a hlídat, aby se nikde nic nestalo. Takto jsme obcházeli až ohňostroje, kde jsme zajišťovali vstupy do Čechovy ulice, odkud se ohňostroj odpaloval. Po skončení jsme se všichni přesunuli do parku, kde jsme hlídali až do konce programu.

O ochranu majetku, osob a veřejného pořádku se staralo 26 členů security, pod vedením Miroslava Zacha, kterým patří velký obdiv.

NEJKRÁSNEJŠÍ ÚDOLÍ ARGENTINY, QUEBRADA DE HUMAHUACA

Častá otázka, kterou dostávám od turistů - cestovatelů směřujících do Jižní Ameriky, jmenovitě do Argentiny je: „Kterou oblast bychom při našem plánování cesty neměli vynechat?“ Jednoznačná odpověď zní: „Quebrada de Humahuaca a jeho okolí“.

Území se nachází v nejzazším cípu severozápadní Argentiny. Hlavní část údolí se rozkládá od severu k jihu na ose asi 150 km, mezi městy Humahuaca a San Salvador de Jujuy. Severním směrem pak údolí vystupuje na argentinské Altiplano, po kterém lze pokračovat dalších 100 km až k argentinsko – bolivijské hranici.

Údolí bylo v dávné minulosti vyhloubeno řekou nazvanou podle její mohutnosti, i provincie, v které se nachází, Río Grande de Jujuy. Vzniká soutokem menších říček jižně od města Humahuaca v nadmořské výšce téměř 3000 m. Odtud klesá údolím až k hlavnímu městu provincie San Salvador de Jujuy, nacházející se v nadmořské výšce 1260 m n. m. V době dešťů (leden – březen), případně krátkodobě po přivalových deštích se jedná o mohutný tok, který můžeme překonat jen na několika málo místech, kde byly zbudovány mosty. Průzkum údolí lze v tu dobu proto provádět převážně jen na pravém břehu řeky, kudy vede silnice, nebo na levé straně v bezprostřední blízkosti mostů. V době suchých period řekou protéká pouze malé množství vody, takže ji lze snadno přebrodit a věnovat se průzkumu vegetace i na jejím levém břehu.

Od prehistorických dob až dodnes je údolí přirozenou spojnicí mezi vysokohorskou oblastí And (Altiplanem) a nížinnými oblastmi. Celé údolí je protkáno sítí cest starých tisíce roků, z nichž mnohé se stále užívají. Od 9000 let př. n. l. kočovali lovci a sběrači kolem řeky od jedné jeskyně ke druhé. Nejdů-

ležitější cesty ale křižovaly údolí také napříč od východu k západu a spojovaly nížiny Chaca na východě a pobřeží Tichého oceánu na západě. Asi 1000 let př. n. l. se zde začali lidé usazovat natrvalo. Ještě později procházely údolím obchodní karavany lam. Před příchodem prvních Inků a později Španělů vznikla v oblasti hustě osídlená a opevněná sídliště, takzvaná pucarás. Nejlépe zachované je Pucará de

Tilcara. V 15. století sem Inkové přinesli řemesla, stavěli nová sídliště i těžili zlato a stříbro. Také vybudovali hlavní komunikaci, zpevněný val opatřený dokonce nocležíšti. Tak se Quebrada de Humahuaca stala jednou z nejdůležitějších obchodních tras i součástí Camino del Inca, 5000 km dlouhé cesty Inků vedoucí přes celý americký subkontinent z Kolumbie do Ohňové země. V druhé polovině 16. století sem pronikli Španělé z náhorních rovin Altiplana, zpočátku však narazili na urputný odpor Inků. V té době se zde výrazně rozšířilo i používání koní a mul jako dopravních prostředků. Během 19. století, v průběhu bojů o nezávislost se Quebrada de Humahuaca stala jednou z nejvýznamnějších tras umožňující vojenské přesuny, ale i dějištěm četných krvavých bojů. Byly zde zřízeny pevnosti, mnoho obyvatel však z oblasti uteklo. Po válkách za nezávislost začaly znovu putovat údolím karavany mul podél Río Grande, tentokrát se zbožím pocházející z Evropy i s ledkem z vysokých And a stříbrem z Potosí. V současné době vede dnem údolím dobře sjízdná silnice propojující Argentinu s Bolívií a umožňující jak čilý obchodní ruch mezi oběma zeměmi, tak i turistické využití oblasti. Stráně údolí, vrcholky hor i četná postranní údolí a údolíčka jsou však stále ještě nedotčená civilizací a po botanické stránce z větší části neprozkoumaná.

PhDr. Rudolf Slaba

ZPRÁVA ZE SOUTĚŽE

Dne 11. 5. 2018 se v Českých Budějovicích konala presentační soutěž pro ZŠ a SŠ „Bádejme o všem, co nás zajímá“, věnovaná stému výročí založení Československé republiky. Jde o soutěž, kde účastníci představují svá bádání v prezentacích. Akce se konala v prostorách jedné z poslucháren Vysoké školy evropských a regionálních studií. Hodnocení prezentací prováděla komise složená z organizátorů a pedagogů doprovázejících žáky. Za naši lesnickou školu se účastnili Ondřej Turek (3.B), Štěpánka Špinderová (1.A) a Matyáš Rákosník(1.A) pod vedením Ing. Jana Kukrále. Ondřej Turek si svým projektem, který popisoval změny v krajině vodní nádrže Želivky během její výstavby, vybojoval 1. místo. Štěpánka Špinderová získala svou prezentací, zaměřenou na téma „Proč je lípa naším národním stromem“, čestné uznání. Matyáš Rákosník svým badáním o životě dětí před sto lety a dnes obsadil 2. místo. Tato akce byla organizována Jihočeskou skupinou Klub ekologické výchovy.

M. Rákosník 1.A

O. Turek (3.B), Š. Špinderová (1.A) a M. Rákosník(1.A)

CITY A POCITY

Lidé city v sobě často skrývají,
pak se na nás svýma krásnýma očima dívají.
Máte odvahy a hodně upřímnosti?
Když chcete říci to, čeho nemáte nikdy dosti.

Srdce, to je ten orgán, kterým se to říká,
bývá i malé množství lidí, kterých se to týká.
Na prstech jedné ruky by se dali spočítat,
jiní jich mají tucet, ale musejí často odčítat.

Když je vám nejhůř, poznáte, že máte přátele.
Celou dobu stojí poblíž a baví vás vesele.
Dají vám svůj šarm, humor a trochu vtipů,
vznikne z toho film plný super klipů.

Teď už vím, proč srdce máme
a kolik lásky z něho dáme.
Dvě komory a dvě síně, které tvoří život lidský,
Tvůj příběh může být jakýkoliv, vtipný, epický.
A bez komentáře - i trochu psychický.

BLAMÁŽ

Pořád jsem si říkala, že je na vše čas,
je to možná stejně jako v ústech kaz.
Mám před sebou tak dva dny,
někdy mám i dobré sny.

Co se v lidských očích skrývá?
Tot' záhada, to někdy bývá.
Když jste s někým čas dlouhý,
znáte dobře jeho touhy.

Použití ta správná slova,
musí být i správná doba.
Západ slunce v přírodě,
všechno nechám náhodě.

Snad všechno bude v pohodě.

PŘÁNÍ NEBO ZDÁNÍ

Jak jde s člověkem čas, většinou se vše mění.
Chcete utéct od reality a žít jen ve svém snění?
Nebo je to obráceně? Čas se zastaví a my se změníme?
Jaké to však je, když problémům čelíme?
Přiznat si pravdu a sundat růžové brýle,
vím, to je opravdu moc těžká chvíle.

Láska dokáže mnoho zázraků,
dnes nebude pršet z temných oblaků.
Vyjasní se a slunce bude v plné síle,
ani já nevím, co nastane v dalším díle.

Konečně chci poznat pravou lásku,
sundej mi z očí tu černou pásku.
Budu tě milovat a ctít,
v budoucnu chci s tebou být.

Kino, květiny a procházky,
možná toho bude víc.
Já nechci ztratit vůbec nic,
chápu, že máš právo na otázky.

PO ŠKOLE

Měsíc červen rychle nastal,
student tak trochu i zaspal,
neboť včera mírně (střídmě) chlatal.
Měl k tomu své důvody,
Neb maturita v květnu je otázkou náhody,
A u někoho „dohody“.

Znalosti a doznání,
časem přijde vyznání.
Ti lepší píší vše v září,
překonáme i své stáří.

Na vysokou potom jdeme,
sbohem všichni, žijte skvěle.
Rozprchnem se do všech stran,
po všem zbyde jen pár ran.

Pár lidí mi bude chybět,
poblíž nich snad budu bydlet.
Maturita se nám poddá
a někdo jiný zase oddá.

TROCHA POEZIE...

Marie Koubová, IV. A

DOPIŠ PRO LESÁKY - ŽÁKY A PEDAGOGY Z LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

Vážení kolegové, učitelé i žáci, chtěl bych se s vámi alespoň stručně podělit o svůj lesnický příběh. Pro mnoho lidí, kteří nejsou z oboru, to může být příběh zcela bezvýznamný. Nicméně doufám, že z pohledu lesnických pedagogů a mladých lesnických adeptů, to může být příběh přinejmenším motivační.

Letos mi bude již 45 let a k lesu jsem měl vždy blízko. Bohužel osud mě vždy zavál úplně jinam a tak jsem les užíval jen jako milovník přírody a výletů do ní. Před 8 lety jsem se rozhodl, že bych zkusil úplně změnit život. V té době jsem prožíval úspěšnou obchodní kariéru spojenou se zahraniční firmou prodávající speciální produkty pro stavebnictví a s poctivě od zdola odpracovanou manažerskou pozicí ve vedení firmy. A přesto jsem chtěl něco udělat jinak. Neustále nesmyslné porady, administrativa a přemrštěné požadavky od zahraničního vedení mě přiměly k přemýšlení o budoucnosti. Vzpomněl jsem si na lesnictví. Na můj dávný a nikdy nesplněný sen. Rozhodl jsem, že pro svůj sen musím zkusit udělat maximum a v nejbližším možném termínu jsem se přihlásil na dálkové studium na Vyšší odborné škole v Písku.

spoustu elánu, který živil můj sen o tom být třeba hajným.

V lavicích při prvních hodinách nás tehdy sedělo více než 30. Vše jsem vnímal s absolutním nadšením a velkým očekáváním. Tyto krásné pocity z toho, že se změna rozjela, se bohužel pak pomalinku začínaly vyprchávat. Důvodem byla velká časová náročnost a množství látky, kterou na nás začali hrnout pedagogové, ale hlavně i postupné uvědomění z lesnické reality. Lesnickou realitu vnímám jako přetlak pracovní síly s tím i související poměrně nízké finanční ohodnocení (minimálně v porovnání s mojí tehdejší výplatou na manažerské a komerční pozici).

Již v této době někteří z pedagogů před námi mluvili o tom, že pokud nás to bude opravdu bavit a pokud nenajdeme uplatnění v zaměstnaneckém poměru, tak si můžeme např. svůj les i koupit. Trochu jsem záviděl některým spolužákům, kteří šli studovat právě proto, že svůj les měli. Mít svůj les jsem v té době bral jako utopii. Nevěnoval jsem tomu pozornost. Na konci prvého roku nás již byla sotva polovina a nemůžu zastírat, že jsem se myšlenkou o opuštění studia nezabýval. Okolnosti a lesnická

Zarostlá část lesa buření před vyčištěním

Příprava a pálení na sázení jaro 2018

V náročném zaměstnání jsem pokračoval, do toho jsem se musel věnovat rodině a dvěma malým klukům a k tomu přibýlo ještě poměrně velmi náročné studium. Byl to ovšem začátek cesty. Měl jsem

perspektiva mě k tomu přímo vybízely, ale já jsem byl na sebe přísný a držel jsem se plánu dostudovat. Další dva roky tvrdé dřiny utekly jako voda a nakonec jsem si šel pro absolventské vysvědčení se

Pálení klestí za výpomoci známých

100%. Získával jsem čím dál více klientů a zakázek. Vše běželo a běží dobře. Bez úspěšného podnikání bych nemohl využít velkou šanci, která se zjevila zcela náhodou. Při běžné sousedské hospodské konverzaci jsem se dozvěděl, že kousek za vesnicí je na prodej les. To jste měli vidět tu jiskru. Hned jsem zjistil kontakty na majitele a realitní kancelář. Druhý den jsem sedl na kolo a vyrazil na obhlídku lesa. Samozřejmě o udržovaném lese se nedalo vůbec mluvit, ale zato poloha byla více než skvostná. Les má téměř 2 ha a tvoří ucelený celek na kopci. Jeho hranice tvoří pole a louky. Stáří bylo dle dokumentace přes 60 let. Tou dobou se povedla velká zakázka a tak nějaké peníze byly a vyjednávání mohlo začít. Nakonec se to povedlo a les byl náš. Vzápětí jsem začal spřádat plány o tom, jak to tam dám do pořádku. První zimu jsem bez mechanizace ručně za přispění dětí a přátel vyčistil zarostlý kus od bezu, šípku a ostružin, postavil oplocenku a hned na jaře jsem zasadil přes 500 dubů a 250 buků. Z druhé strany lesa od jihu jsem zbudoval ještě malou stinnou oplocenku, kam jsem vysadil 50 lip. Průběžně s tím jsem během zimy probírkouval slabé podrostlé borovice v jiných částech lesa. V létě jsem vytipoval další křovím zarostlou část a mohl pokračovat v budování ze školy tak oblíbeného kotlíku ze severní strany. Na podzim jsem vylepšoval a na jaře 2017 do nové severní oplocenky přišlo kolem dalších 450 buků. Bohužel jarní mrazy spálily listí a následné jarní sucho všemu velmi uškodilo a dokonce jsem jezdil i zalévat. Spousta

boučku posla a tak jsem musel na podzim téměř 100 ks vylepšovat. Již v létě jsem začal s přípravou na další rekonstrukci hluchého místa na úpatí kopce, kde byly košaté akáty a opět bezinky s jinými keři. Nyní je již duben a hromady klestí jsou spálené a za přispění synů a přátel jsme připravili novou oplocenku na jarní sázení. Dnes je 15. 4. 2018 a oplocenka je téměř vysázená. Přišlo tam 75 lip, 300 buků a také 150 dubů.

Je mi jasné, že já s největší pravděpodobností již z těchto zasázených stromů nebudu mít nikdy žádný finanční užitek a dokonce možná ani moje děti. Je to jen dřina a dřina a lopota. Stovky a stovky hodin. Snad vnoučata. Jsem šťastný, že můžu skoro každý týden na pár hodin jet do lesa pracovat a věnovat se svému koníčku. Snažím se být správným a dobrým hospodářem a starat se o les jak nejlépe umím a doufám, že díky tomu po mně zůstane nějaká přínosná trvalá hodnota pro budoucí generace. A věřím, že i moji kluci, kteří mi čas od času jezdí pomáhat, snad po překonání puberty budou uvažovat stejným způsobem.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem píseckým pedagogům, kteří mi dali inspiraci a svým přístupem mi pomohli splnit si svůj sen. Ostatním a hlavně mladým budoucím lesníkům přeji, aby jim les přinesl také jen to nejlepší. Můžete mě kdykoli přijet navštívit na prohlídku lesa.

LESU ŽDAR!

Vít Valvoda, Dominikální Paseky 116

Sází celá rodina

Severní kamenitá oplocenka

PROLOG

Kráčím nahoru, noha nohu mívám, už nespěchám, kde jsou ty časy, kdy jsem spěchával, ať už to bylo kamkoliv. Pivovar nechávám za zády, když jsem byl naposled, maminka mi tu kupovala lízátko z hroznového cukru, třešňová, jablečná a nejráději jsem měl jahodová. Ale oba rodiče už jsou dobrých pět let po smrti a bazírování na minulosti stejně nemá smysl.

Po cestě potkávám pár zbloudilých duší, které se co nejrychleji snaží schovat před prosincovým štíplavým mrazem v některém z barů, či nálevení a utápět svůj posranej život v litrech alkoholu a kilech tabáku, bezprizorně rozmetávat čas neméně ovlivněný směnovým provozem jako mozek tupé dělnické třídy vlivnými politiky. Nadávat na život, jak mám málo, kolik strastí a sraček musím snášet a rozmetávám je okolo sebe, jak to jen jde, ale něco měnit, chraň bůh.

V uších mi zní kakofonie města, hlasy lidí, občas odněkud zazní falešné zatroubení automobilu. Trolejbusy bzučí na drátech a otáčejí se po své každodenní dráze, která je pořád stejná, která se nemění.

Přemýšlím o tom, jak moc jsem toužil po práci u policie a jaké to nakonec je. Jaké bylo očekávání a jaká je realita. Na druhou stranu si, už nedokážu představit, že bych chodil do normálního zaměstnání. Každý den ta samá pohádka. V normálních montérkách, bez pistole, bez odznaku. Míhotání oranžových světel mě hladí a zvuk mých podrážek se dnes o stěny omšelých baráků odráží nějak dunivěji, než obvykle. Procházím dubovou alejí, malé dlážděné náměstí, kde hrstka lidí unaveně čeká na svou tramvaj. Mířím až na samotný kraj města. Už z dálky, mě vítají napůl nahé zastaralé jírovce, zdůrazněné dvěma bledými světly. Procházím zadní brankou, kterou už snad 100 let nikdo nenamazal. Při nádechu třaskavé směsi ledového vzduchu a zbytku podzimního vlhka mě mrazí v zátylku. Hned jako první uvítání, skýtám u muže s ovčí u pravé nohy a v zaťaté pěsti tři prsty, jakoby mi ukazoval: Tak tobě už zbývá jenom tolik.

Začíná foukat vítr, celý hřbitov zní, jako obrovský orchestr utrpení a jakoby pramálo záleželo na tom, jestli se motám po zohýbaných chodničkách, nebo ne. Těch pár kroků, jako by nebylo vůbec nic, oproti věkům zasekaným v ukazatelích smrti.

Za novogotickým kostelíkem podbarveným košatými jasany se šinu vpravo, až úplně k nejstarším hrobům.

Kam bych usedl dnes.

Po krátkém zaváhání, usedám na hrobku rodiny Andreassenových a vytahuji cigaretu, která mi z promrzlých prstů v kožených rukavicích padá přímo do škvírky mezi náhrobní deskou a rantlem ohraničujícím jámu věčného spánku. Sakra, nu co, seru na pověřivost a vytahuji druhou. Až po několika potazích horkého dýmu, ustupují myšlenky na tři znásilněné zmasakrované ženy ve vaně a ufetovaného Rumuna po jejich boku.

To, co znamená mít tohle zaměstnání, člověk pochopí, až když si na něj opravdu sáhne. Je to podobné, jako být knězem, pořád si to všechno svinstvo neseš s sebou v hlavě a nemůže se ho zbavit. A všichni tě za to patřičně nenávidí. A časem opravdu všichni. Manželky, děti, příbuzní, přátelé.

A nakonec většina z nás skončí sama buď s láhví, nebo s hlavní služební zbraně v puse, nakonec to asi vyjde nastejno.

Z javoru, tyčícího se nad parabolickou zdí jako kosa, se snesl snad poslední mrazem zubožený a proschlý list a v ten samý okamžik, se v dálce jedno ze světel zamihotalo a zhaslo.

To snad není pravda, nejdřív ta cigareta a potom tohle.

Na malém kostelíku odbijí dvanáct. Je čas jít domů. Spěšně jdu k hlavní bráně, zamyšlen o všech těch záhadách a podivnostech.

A až u hlavní brány si uvědomuji, že je pravidelně po desáté hodině uzavřena.

Pozdě, pravá ruka se svezla po nakloněné klíce a brána se skřípavě otevřela.

Dnes je opravdu podivný den. Od té doby, co tu žiji, si nepamatuji, že by hlavní vchod byl v tomhle čase otevřen. Na druhou stranu, kolikrát jsem to po desáté zkoušel, téměř vždy chodím zadními vrátky, tedy pokud...

Pokud nejdu na něčí pohřeb.

Zabouchnutí vrat, zahřmělo do tiché noci, jako vzdálená bouřka.

A major, jakoby ze světa klidu vplul zpět do chaotického světa podsvětí a temnoty.

Sešel z kopce a naproti němu se zjevila vysoká postava, doprovázena kymácením opilce v lihovém oparu. Zjizvená tvář s propadlými tvářemi a rybíma očima, zvýrazněna zbytkem hipízacké hřívy, v měsíčním svitu připomínala ghúla na noční obhlídce za potravou.

Torbjorn Urbanson

Všechna zrcadla
rozbil jsem o svou hlavu,
žádné mi neukázalo mou pravou tvář.

Začal jsem mlátit
hlavou o zem,
začal jsem na sebe rvát.
Chci se zas poznávat,
už se nechci ptát.

Kdo že jsem!?
Zase jsem zapomněl.
A jediný střípek všechno zas připomněl.

Uvězněn za mřížemi
vlastního těla.
Vylézt už nemůžu,
i když ví, že bys chtěla.

Své nohy sežral jsem
už skoro celý.
Až zbyde jenom hlava,
vybleju ruku a ona mne střelí.

Tančím si valčík s vlastními stíny
K tanci se nenabíd už nikdo jiný.
Bude tak ladný.
Bude tak plynný.
Bude to takový valčíček stinný.

TROCHA POEZIE...

FOTOGRAFIE TOMÁŠE HÁJKA, III.B

